

er måske det i øjeblikket rigeste land og samtidig formentlig det land, der har den største grad af omfordeling. Det lader sig ikke bestride, og det er ikke tilfældigt, at det er sådan; der er faktisk en direkte årsagssammenhæng i, at det er sådan.

Kl. 14.15

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Charlotte Dyremose, og derefter bliver det fru Tove Videbæk som ordfører.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det tror jeg nu godt at jeg kan bestride uden dog at have opstillet en sådan liste. Det, jeg ved, er, at en undersøgelse f.eks. har vist, at den gennemsnitlige svensker, som jo lever i et samfund med meget høj omfordeling, er fattigere end den gennemsnitlige sorte amerikaner. Det er ikke, fordi der er noget galt med sorte amerikanere, det er bare, fordi vi må konstatere, at sorte amerikanere i gennemsnit er væsentlig fattigere end hvide amerikanere, og det viser sig altså, at svenskerne er endnu fattigere. Og så vidt jeg ved, er der væsentlig mere omfordeling i Sverige, end der er i USA.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Tove Videbæk som ordfører. ... (*Keld Albrechtsen anmoder om en kort bemærkning*). ... Jeg har sagt, det var fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KRF):

En forespørgselsdebat som den her mener jeg egentlig ville have været helt på sin plads også over for den tidligere regering, for også i den tidligere regerings tid hørte vi af og til om gyldne løfter, og SF var også dengang temmelig utilfreds med forholdene på det her område.

Når det så er sagt, er jeg enig i, at udviklingen i en del amter og kommuner går i den gale retning. I nogle amter lukker man simpelt hen private og selvejende institutioner for bl.a. psykisk syge og andre dårligt stillede grupper. Resultatet kan om føje år blive, at private og selvejende institutioner i disse amter er lukket og der kun er de offentlige tilbud tilbage. Den brede vifte af tilbud, som de fleste ønsker, vil være væk, og herefter vil de dårligt stillede borgere kun kunne vælge mellem offentlige og offentlige tilbud, for når disse institutioner i de enkelte amter måske er lukket, bliver de jo altså ikke åbnet igen. Det er rigtig ærgerligt, og det mener jeg da bestemt

ikke kan være i tråd med en borgerlig regerings politik. Vi skal værne om de private og selvejende institutioner og de frivillige organisationer, som gør et enormt godt stykke arbejde og giver borgerne et friere valg.

Når det så er sagt, ved vi jo, at der er kommuner, som er nødlidende p.t., men det skyldes måske i højere grad den skæve tildeling af bloktilskud, den skævvridning af Danmark, som bl.a. bloktilskudstildeling og så måske også grundtakstfinansieringen forårsager. Det må vi hurtigst muligt finde en løsning på, men det er en helt, helt anden sag.

Hr. Villy Søvnald efterlyser i F 6 et bud på, hvad regeringen agter at gøre for at give bedre forhold til de socialt dårligt stillede, og spørgsmålet er egentlig, som jeg læser det, fremadrettet. Jeg vil da gerne give nogle bud på, hvad vi i Kristeligt Folkeparti ville prioritere, hvis det var os, der fik det spørgsmål.

Det ville være noget med bedre og flere forebyggende initiativer for både børn, voksne og ældre. Det er simpelt hen vitalt. Det forebyggende perspektiv er vi i Kristeligt Folkeparti meget optaget af. Forebyggende initiativer for børn må være noget med bl.a. at bryde den negative sociale arv, og det må være noget med en miljølov for børn, et kvalitetsløft for børn i dagpasning; noget med et minimum antal kvadratmeter pr. barn, et maksimalt støjniveau, maks. antal børn pr. voksne, flere ressourcer til aktiviteter, udvikling osv.

Også familierådgivning eller parrådgivning mener vi er et vigtigt forebyggende element for både børn og voksne, således at familier eller par kan få den rådgivning, de har brug for, når de har brug for den i begyndelsen af en krise og ikke først, når børn og bo skal deles.

På misbrugsområdet forventer vi os en hel del af den behandlingsgaranti for stofmisbrugere, som p.t. er under behandling i Folketinget.

For de ældre kunne vi som samfund gøre det meget bedre mange steder, og her tænker jeg især på bedre koordination mellem sygehuse og socialcentre i kommunen, når ældre udskrives. Og så er der de ensomme ældre, de, der bor alene, uden netværk, uden familie. Her er det jo ikke alene regeringen, kommuner og amter, der kan gøre en forskel, det kan så sandelig også vi, der er her, som børn, børnebørn, svigerbørn, naboer. Vi kan ikke skyde ansvaret fra os og sige, det er amternes, kommunernes og regeringens; vi har alle et ansvar for hinanden, og især har vi